

Een mens heeft niet veel tijd nodig
om iemand te zijn, iemand te worden
betekenisvol voor anderen
onvergetelijk, onvergelijkelijk zelfs.

In Als je woorden zoekt (Riet Fiddelaers-Jaspers)

Je denkt misschien dat je wat moet zeggen
en je denkt misschien dat je me moet opvrolijken.
Je wil me misschien weer zien lachen en genieten.
Je denkt misschien dat je me moet troosten en adviseren.
Maar wat ik je vraag is dit:
wil je nog eens en nog eens
luisteren naar mijn verhaal, naar wat ik voel en denk.
Je hoeft alleen maar stil te zijn, mij aan te kijken
en mij tijd te geven
Je hoeft mijn verdriet zelfs niet te begrijpen
maar als het kan slechts te aanvaarden zoals het voor mij
voelt.
Je luisterend aanwezig zijn zal mijn dag anders maken.
Onbekend

UNIEK

Uniek jouw oogopslag, uniek jouw stem,
de manier waarop jij de woorden woog.
Uniek jouw gebaren, bewegingen,
zoals jij liep, stond en zat.

Uniek jij.
Hoe kun je dan weg zijn, voorgoed onvindbaar?
Wij begrijpen het niet, neen,
wij wennen er niet aan.
Uniek jij, enig, onvervangbaar.
Daarom blijft altijd iets van jou ons bij,
en ben je niet weg.
Want: uniek jij, enig mens.
Yvonne van Emmerik e.a. in Zaaien in Tranen

LIED: VERDRONKEN VLINDER – BOUDEWIJN DE GROOT

Zo te sterven op het water met je vleugels van papier
Zomaar drijven na 't vliegen in de wolken drijf je hier
Met je kleuren die vervagen, zonder zoeken, zonder vragen
Eindelijk voor altijd rusten en de bloemen die je kuste
Geuren die je hebt geweten, alles kan je nu vergeten
Op het water wieg je heen en weer
Zo te sterven op het water met je vleugels van papier

Als een vlinder die toch vliegen kan tot in de blauwe lucht
Als een vlinder altijd vrij en voor het leven op de vlucht
Wil ik sterven op het water, maar dat is een zorg voor later
Ik wil nu als vlinder vliegen, op de bloemen, bladeren
wiegen
Maar zo hoog kan ik niet komen, dus ik vlieg maar in mijn
dromen
Altijd ben ik voor het leven op de vlucht
Als een vlinder die toch vliegen kan tot in de blauwe lucht

Om te leven dacht ik, je zou een vlinder moeten zijn
Om te vliegen heel ver weg, van alle leven alle pijn
Maar ik heb niet langer hinder van jaloers zijn op een vlinder
Als zelfs vlinders moeten sterven, laat ik niet mijn vreugd
bederven
Ik kan zonder vliegen leven
Wat zal ik niet langer geven, om een vlinder die verdronken
is in mei
Om te leven hoef ik echt geen vlinder meer te zijn.

GETUIGENISSEN

Lies, dat je in de bult van Limburg woonde, hebben we allemaal geweten.

In de tijd dat we je kenden heb je je Limburgse roots vaak genoeg bewezen.

"Als je't mij vraagt: Limburg" staat op je pennenzak.

Je dialect zou je nooit, voor iemand verbergen en Geel weet ondertussen dat een valies een boekentas is.

Limburg was je grote trots.

Lies, zo ijverig als je was koos je iedere les weer voor de eerste rij.

Door je enthousiasme wist je altijd wel een slachtoffer te vinden om je gezelschap te houden.

Dan toverde je uit je valies, de alombekende classeur en je overvolle 'Limburgse' pennenzak. Zo kende 2 ergo jou.

Lies, we hebben fijne momenten met jou beleefd daar op de 1ste rij.

We kregen een opdracht: 3 dagen rolstoel!

Iedereen was die stoel na 1 dag al grondig beu.

Behalve jij, Lies!

Jij maakte er de school onveilig mee en demonstreerde enkele stunts.

Dat was 1 van je talenten: jij maakte zelfs een opdracht, die rug en billen niet ongevoelig liet, plezant!

Je was ook fan van het openbaar vervoer: het belbusje bracht je overal naartoe.

De eerste stage zag je volledig zitten, want het belbusje pikte je dagelijks op en bracht je netjes naar je bestemming. Lies, je enthousiasme was aanstekelijk!

Lies, je kwam vaak creatief uit de hoek.

Je breidde zelf je eigen warme sjaal tegen de koude winterdagen.

Deze werd door iedereen opgemerkt door zijn twee meter lengte en rood-geel-blauwe kleuren. Zo liet je zien hoe uniek je was.

Tijdens expressie was het eigenlijk de bedoeling om te walsen, maar het is eerder uitgedraaid op een lesje tenen trappen.

Ook al zat het ritme niet in jouw benen, je lachte dit op je eigen manier wel weer weg.

Je leerde me luisteren naar Kleinkunst, overenthousiast promootte je me de legendarische kauwgomballenboom van Ellie en Rikkert. Maar je absolute favoriet was toch wel Boudewijn de Groot.

WE ZEGGEN VEEL TE GAUW ....

We zeggen veel te gauw: het is voorbij.
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen.
Niet wie je was en ook niet wat je zei.
Ik zal nog altijd grapjes met je maken.
We zullen samen door het stille landschap gaan.
Nu je mijn handen niet meer aan kunt raken
raak je mijn hart nog duidelijker aan.

Toon Hermans

LIED: BRAM VERMEULEN – TESTAMENT

En als ik doodga, huil maar niet.
Ik ben niet echt dood,
moet je weten.
't Is maar een lichaam
dat ik achterliet.
Dood ben ik pas,
als jij me bent vergeten.
En als ik doodga, treur maar niet.
Ik ben niet echt weg,
moet je weten.
Het is de heimwee
die ik achterliet.
Dood ben ik pas,
als jij die bent vergeten.

En als ik doodga, huil maar niet.
Ik ben niet echt dood,
moet je weten.
't is het verlangen
dat ik achterliet.
Dood ben ik pas,
als jij die bent vergeten.

AFSCHEID

Afscheid nemen is met zachte vingers
wat voorbij is dicht doen en verpakken
in goede gedachten en mooie herinneringen.
Afscheid nemen is met dankbare handen
weemoedig dragen
al wat waard is om niet te vergeten.
Afscheid nemen is moeizaam de draden losmaken
en uit het spinrag der belevenissen
loskomen en achterlaten en niet vergeten !
Leven is – vanaf zijn geboorte-
voortdurend afscheid nemen.
Loshaken om door te gaan.
Zichzelf verliezen om zich te vinden.
Het risico nemen van de graankorrel
om vruchten voort te brengen.
Afscheid nemen
is het moeilijkste in het leven;
Men leert het nooit.
Ward Bruyninckx

LIED: BRAM VERMEULEN – DE STEEN

Ik heb een steen verlegd
in een rivier op aarde:
het water gaat er anders dan voorheen.
De stroom van een rivier
hou je niet tegen,
het water vindt er altijd
een weg omheen ...
Misschien eens,
gevuld door sneeuw en regen,
neemt de rivier
mijn kiezel met zich mee ...
Om hem dan glad
en rond gesleten
te laten rusten
in de luwte van de zee ...
Ik heb een steen verlegd
in een rivier op aarde
nu weet ik dat ik nooit
zal zijn vergeten ...
Ik leverde 't bewijs van mijn bestaan!
Omdat door het verleggen
van die ene steen
de stroom nooit meer
dezelfde weg zal gaan.